

کورته چیرک: مالا . نووسینی: ئامانج شروانی

دەرگایه‌که‌ی توند دوای خه‌ی په‌و‌دا، هه‌ر له‌ قولینچکی لای چه‌پی
دەرگا‌که‌ چوارمشقی وونیشته، پشتی خه‌ی به‌ دیوارکه‌دا دا، ده‌سته‌کانی
خستنه‌ ناو یه‌کتری و خه‌ی خه‌ کردو، فرمه‌سک ووه‌ کوو باران به‌
چاوانیدا ده‌هاته‌ خوارو، هه‌نیه‌کی گریان‌ی ووه‌ کوو ده‌نگی نای نه‌و
گه‌رانیه‌کی خه‌مناکی سه‌با وابوو، ده‌نگی قه‌زونه‌ی هه‌ناسه‌ی ئه‌م
ده‌نده‌یه‌ له‌ گو‌که‌کانی ده‌زینگانه‌و و گو‌یه‌کانی کاس کردبوو.
ده‌ترسا، زه‌ر ده‌ترسا، مه‌به‌ مه‌به‌ ده‌ی هه‌ر له‌ مه‌زمی ده‌فی ده‌روه‌شه‌کی
خا‌گرتوو ده‌چوو.

دیم‌نه‌کان ووه‌ کوو فلیمه‌کی تاریکی ترسناک ده‌هاتنه‌و به‌ر چاوانی.
ئه‌وی له‌ فقه‌یه‌کانی تر جیا کردو، په‌ی گوت: «به‌نده‌رو، کارکه‌م
په‌ته‌.» چاوی خه‌ی له‌ سوور کردو، نه‌وه‌کا به‌ که‌سی به‌گه‌ته‌و.
به‌سه‌ریدا قه‌اندی: «که‌سه‌ باوه‌ته‌ په‌ ناکاته‌، که‌سه‌ له‌ مه‌لایه‌کی
به‌شانه‌وشکه‌ی وکه‌ من نه‌ نابینه‌ته‌ که‌ کارکه‌کی ئاوا به‌کاته‌.» ئه‌ خه‌که‌ی چه‌ن
به‌ فقه‌یه‌کی لووسکه‌ی جه‌وان باوه‌ته‌ ده‌که‌ن، فقه‌یه‌که‌ که‌ هه‌شته‌ هه‌ر
سم‌ه‌یه‌شی گووگر نه‌بوو.

چوار جه‌فته‌ به‌ر له‌ ئه‌مه‌، له‌گه‌ به‌ باوکی به‌ ژووره‌ که‌وته‌ن، مه‌لا ووی
گه‌شاوه‌، فهرمووی له‌ هاوه‌یه‌که‌ی و له‌ مندا‌که‌ کرد، گفتی په‌یان دا
که‌ (هاوار) له‌سه‌ر چاوانی خه‌ی به‌پاره‌ته‌. ئه‌ ئه‌دی کو‌ی هاوه‌یه‌ی
گیانی به‌ گیانی‌که‌ی نیه‌! له‌گه‌ فقه‌یه‌کانی تر ده‌سته‌ کرد به‌
خوه‌ندن‌ی سپاره‌ و خوه‌ندن‌وه‌ی قوه‌ته‌ن. له‌گه‌ هه‌ر ووه‌مه‌کی ته‌ست،
مه‌لا ماچه‌کی له‌سه‌ر ووه‌مه‌ته‌ ده‌کرد و ده‌سته‌کی له‌سه‌ر نه‌کانی دادنه‌
و توند توند ده‌یگوشین!

هه‌تا ئه‌ستا تارمایی مه‌لا ووه‌ کوو ده‌وه‌زم‌یه‌که‌ به‌ر چاوانی گرتوو.
کاته‌که‌ جوببه‌که‌ی داکه‌ند و بانگی کرد سه‌ر که‌شی خه‌ی، په‌ی گوت شته‌که‌ته‌
په‌ پیشان ده‌ده‌م، هه‌تا ماوێت له‌ به‌ری ناکه‌یت. نه‌یده‌زانی چه‌
ده‌گوزه‌ته‌، چاوانی مه‌لا به‌ ووه‌ کوو دوو چاوی که‌مه‌تیاره‌کی چاوبرسی
ده‌بریه‌که‌نه‌و، ده‌نگه‌که‌ی به‌ وکه‌ ده‌نگی سه‌ساره‌که‌کی مردووخواردووی له‌
هاتوو! ئه‌ی ده‌به‌ته‌ چه‌ به‌گوزه‌ته‌.

ویسته‌ هه‌به‌ته‌، به‌مه‌مه‌لا له‌وه‌ خه‌راتر بوو و په‌شی له‌ گرت، هاواری
کرد، زه‌ر له‌ی په‌ایه‌وه‌، گو‌یه‌کی قوه‌خه‌ نه‌ده‌زییه‌وه‌. سه‌رنجی
نه‌خشه‌کانی سه‌ر دیواری حوچه‌که‌ی مه‌لای ده‌دا، هه‌سته‌ ده‌کرد که‌
ئه‌وانیشه‌ له‌گه‌ ئه‌و هاوار ده‌که‌ن، به‌مه‌مه‌ که‌سه‌که‌ نایانه‌سته‌. ئه‌شه‌کی

زری به هات، په به د نگی خی قیژاندی، ک وت په پل قاز، گ لک
پای و.

ستا چن وو ب وو باوکی ب ت و، چن بی بگ ت و، ب کوو
چی به بگ ت و، ک باو ی په د کات. چن س یری نه و چاوانی م لا
بکات، چن جار کی تر به م در س ک کی م لا بگ ت و. ئ چن
د توان ت نه گ ت و، ئ دی باوکی گومانی له ناکات؟ باش چ و مامی
باوکی بدات و. د ب ت باوکی چی له بکات، چن چنی دارکاری بکات!
ستا ئ و بوو ت مای ی س ر ش ی به خی و بند ما ک ی!

ناوی خی هات بهر گو، د نگی ل پشت د رگا و، د نگی دایکی بوو،
بانگی د کرد به ناخواردن. ناخواردنی چی، ئ و ئ م ه ر خی
خوارد ت و، ه ر خ می خوارد و، جا چن جار کی تر ل گ یان
دانیشت، ئی ه موویان ه س تی په ناکن، ئی ناب ت گ ا ت جاری
د س تی برا و خوشک کانی! چن ل م ژوور دا ب ت د ر و، ئ ستا
ه موویان د زانن، ه و ا گ یشت و ت و بهر گو ی ه موویان!

د نگی ک لانی د رگا ک هات، خی و کتر ه نا و، س ری خی ش تر
کرد و، وک ئ و ی بی و ت خی بشار ت و ب کوو نه یینن. د رگا ک
کرای و، ووناکی خ ر ژای نه و ژوور تاریک ئ نگوست چا و ک،
دایکی هاواری له ه سا، ئ و به و مام ناد ی ت و ه یچ و پوچ!
پیلی مندا ک ی گرت و به پ ش خی دا. ئ می ش له تر سانا به
د ست کانی پاش ی خی گرت نه و کا دیسان و ه تک بکر ت و.

واتای وش کان:

مزم: وات ئیقاع، یان یتم.

نوو سینی: ئامانج ش روانی